

Může býti stáří překážkou k duchovnímu vzestupu?

Chtít něco podle pozemského pojmu práva, nebo chtít dobro, je často velký rozdíl! Pozemské právo není vždy také **dobro!**

Dnes pro člověka již více **nestačí** prostě a jednoduše žádat právo! Něco takového mohl dělat při své **první** inkarnaci. Nyní žádá se od něj **více!** Jakmile se násilím nevzchopí a duchovně nedojde konečně vědomě výše, tak je bezpodmínečně ztracen. Stáří netvoří žádnou překážku, nýbrž **pobídku**, protože ve stáří se viditelně přibližuje hodina přechodu! Je to mnou tak často jmenovaná lenost a pohodlnost jakožto nejhorší nepřítel, kterou se takovíto váhavci zatěžují, a tím hynou.

Doba duchovního tuláctví skončila, stejně jako doba pohodlnosti a bezstarostného očekávání. S příšernou hrůzou a tvrdostí udeří to zakrátko do spáčů a lenochů tak, že se také i ti nejhlušší probudí.

Studium mých přednášek však předem vyžaduje vlastní námahu, vynucené soustředění všech smyslů, a tím duchovní živoucnost a **plnou** bdělost! Teprve **pak** podaří se vnoření do mých slov a také jejich skutečné pochopení.

A tak je to chtěno! Odmítám každého duchovně líného.

Pokud však v sobě lidé **nezasypali** alespoň jen zrnko Pravdy

z domova duchovní říše, tak **musí** je Slovo zasáhnout, jako volání, za předpokladu, že si také jednou dají námahu je neovlivněně přečíst s plnou vážností. Necítí-li **pak** nic, co v nich probouzí ozvěnu, bude také na onom světě sotva ještě možné je probudit, protože se jim tam také nemůže dostat něčeho **jiného**. Zůstanou stát tam, kam sami sebe svou vlastní vůlí postaví. Nikdo je nebude nutit, aby odtamtud odešli, avšak nevyjdou také včas z této hmotnosti, aby se zachránili před rozkladem, tedy před věčným ztracením.

To „nechtít slyšet“ vezmou si ovšem s sebou z této země do jemnohmotnosti a nebudou si tam počínat jinak, než se dělo zde. Jak může stáří tvořit překážku! Je to volání věčnosti, které je zasáhne ze Slova, které však nechtějí slyšet, protože je jim to tak pohodlnější. Pohodlnost je však nakonec zničí, jestliže se včas nebudou chtít stát živoucími. Tato otázka však ukazuje tuto pohodlnost velmi zřetelně. Je to stejný způsob tak mnohých lidí, kteří se sami chtějí neustále klamat pod nějakou alespoň trochu přijatelnou záminkou. Oni patří k plevám, které nadcházející očištnou bouří nebudou posíleny, nýbrž odvanuty pryč, protože jsou pro vážnost skutečného bytí nepoužitelné.

Žádali by od Stvořitele vždy novou dobu k rozmyšlení, aniž by kdy došli ke vzestupu, při němž by se měli duchovně vzchopit. Z tohoto důvodu nemá žádný účel se tím dlouho zabývat. Jsou to ti, kteří věčně něco chtějí, avšak nikdy na sobě nic nevykonají. A tím jsou také ztraceni.